

KÖZMŰVELŐDÉS.

Az erdélyi róm. kath. irodalmi társulat heti közlönye.

MEGJELENIK MINDEN SZOMBATON.

<i>Előfizetési díj:</i>		A társulat minden rendű tagjai a lapot tagdíjajkért kapják.	A lap szerkesztési részét illető cikkekre a szerkesztőségnek az előfizetési pénzek a pénztárnoki — az esetleges reklamációk pedig a kiadóhivatalnak küldendők.
Égész évre	4 frt.	Kéziratokat nem adunk vissza.	
Félévre	2 „		
Negyedévre	1 „		

Ő Szentségének XIII LEO pápának körlevele.

(Folytatás.)

Igy teljesedett be Krisztusnak az apostolokhoz intézett ígérete a Szentlélek küldéséről, akinek az ő általa áthagyományozott tanítás letéteményét bevégezni és bepecsételnie kellett! „Sokat kellene még nektek mondanom, de most el nem viselhetitek, midőn pedig eljön az igazságnak ama lelke, megtanít titeket minden igazságra.“ (Ján. 16. 12. 13.) Mert az igazságnak eme lelke, ki épügy az Atyától, aki az örök igazság, valamint a Fiútól, aki a substantialis igazságszármazik, mindkettőből egyaránt meríti lényével együtt az igazság egész teljét s ezt az igazságot nyújtja és adja Ő az egyháznak közvetlen segítségével által arról gondoskodva, hogy az soha semmiféle tévedésbe ne essék s hogy az, az isteni tanak csiráit minél dúsabb kifejlésre vinni s azt a népek üdvére minél gyümölcsözőbbé tenni képes legyen. S mivel a nemzetek üdvössége, amely végett az Egyház alapítva van, azt követeli, hogy az Egyház ezt a hivatalt mindenkor állandóan gyakorolja, azért jő is a Szentlélektől állandóan az élet és az erő, amely az Egyházat fentartja és táplálja: „En kéni fogom az Atyát és más Vigasztalót ad nektek, hogy veletek maradjon örökké, az igazság Lelkét!“ (Ján. 14. 16. 17.)

Ő általa tételnek a püspökök, kiknek hivatala nemcsak fiaikat szerezni az Egyháznak, hanem atyákat is, t. i. papokat, kik a híveket ugyanazon szent vérrel táplálják és vezérik, amelyvel azok megváltattak: „A Szentlélek püspökökké tett (titeket) kormányozni Isten Egyházát, melyet tulajdon vérével szerzett. (Ap. csel. 20. 28.)

Mindketten ugyanis, a püspökök és papok a Szentlélektől nyerik a kegyelmet, hogy hivatalukból kifolyólag a bűnöket megbocsáthassák, Krisztusnak az apostolokhoz intézett szavai szerint: „Vegyétek a Szentlelket; akiknek bűneiket megbocsátjátok, megbocsátottak nekik és akiknek megtartjátok, meg lesznek tartva. (Ján. 20. 22. 23.)

Hogy az Egyház valóban isteni mű, arra nézve nincs kiválóbb bizonyíték, mint azon kegyelemadományok (charisma) ténye és dicsősége, melyekkel minden időben ékeskedik s melyeknek létoka és osztogatója maga a Szentlélek. Elég rámutatnunk, hogy ha az Egyháznak feje Krisztus, a Szentlélek annak éltető lelke. „Ami, a mi testünkben a lélek, Krisztus testében, amely az Egyház, ugyanaz a Szentlélek.“ (Sz. Agost 47. serm. de temp.)

Megérthető ebből, hogy a „Szentléleknek egy haladó és gazdagabb üdvhirdetését és kinyilatkoztatását“ hirdetniük és várniuk nem szabad; mert az a kinyilatkoztatás és üdvhirdetés, mely most az Egyház kezében van, mindenesetre a legnagyobb és addig fog tartani, míg ő az Egyházat fentartani akarja, a mikor is ennek küzdelmei véget érven amennyiben diadalnaskodók társaságának boldog örömebe, bocsátatik.

Nem kevésbé csodálatos a Szentlélek erejének nagysága és módja, melyvel az egyesek lelkében működik, habár felfogni itti nehezebb, mivel minden szembeálló érzékel, hatásait nélkülöz.

Az Isten Lelekének e kiöntetése oly nagy mértékben történi, hogy maga Krisztus, kinek adakozásából származik ezt egy vízben dús folyamhoz hasonlítja, mint sz. Jánosnál olvashatjuk: „Aki bennem hiszen, mint az irás mondja, élő vizek forrásai folynak annak belsejéből“, amely mondat értelmezésétül azonnal hozzáfűzi az apostol: „Ezt pedig mondja a lélekről, melyet veendőik vallának, akik benne hisznek.“ (7. 38. 39.)

Bizonyos az is, hogy a Szentlélek már a Krisztus előtt élő igazaknak lelkében kegyelme által lakozott, mint ezt a prófétákról, Zachariásról, Ker. sz. Jánosról, Simeonról és Annáról tudjuk, mert a pünkösdi napján nem azon értelemben adatott a Szentlélek, mintha „csak akkor kezdeti volna a szentek lelkeiben lakni, hanem hogy dúsabb mértékben öntse ki magát, kegyelmeit tetézve, nem akkor kezdve és nem mint új az ő hatásaiban, hanem csak mint bőkezűbb az adakozásban!“ (Leo M. hom. 3 de pentec.) S ámbár azok is Isten gyermekei közé számíthatnak, habár még a szolgák állapotában valának is, mivelhogy „maga a fiú sem különbözik a szolgáltól“, amíg „gyámok és felügyelők alatt tartatik“ (Gal. 4. 1. 2.) s eltekintve attól, hogy az ő igaz voltuk is csak az eljövendő Krisztus érdemeiből adatott — a Szentlélek közöltetése Krisztus után sokkal dúsabb, hasonlólag a lekötött tárgyhoz, melynek értéke a zálogot felülmulat, és a valósághoz, melyet a kép, alig hogy megközelíthet. Azért mondja sz. János: „A Szentlélek még nem adatott, mert Jézus még nem dicsőített meg.“ (7. 39.)

Mihelyest azért Krisztus „felmenve a magasságba“ országának oly nagy fáradsággal szerzett dicsőségét elfoglalá, bőkezűen felnyitá a Szentlélek kincseit és „kegyelmeket osztá az embereknek.“ (Efez. 4. 8.) „Bizonyára a Szentlélek

ez adásának, e küldésnek Krisztus megdicsőülése után olyannak kellett lennie, amilyen azelőtt még nem volt, mert ha már azelőtt sem bírázott, de így mértékben még nem lehetett jelen.“ (S. Aug. de Triu. 4. c. 20.)

Az emberi természet szükségképen szolgál viszonyban áll Istenhez. „A teremtmény szolgál és mi már természetünkönél fogva szolgálak vagyunk. (S. Cyr. Alex. Tesauro. 1. 5. c. 5.) sőt az áteredő bűn után a mi természetünk egész e gyászos állapotba került, úgy, hogy valóban Isten ellenségei valánk. „Természetünkönél fogva a barag fia valánk.“ (Efez. 2. 3.) Nem volt oly nagy hatalom, hogy beanünkelt e romlásból és az örök kárhozattól fel mérjen és megmenten. Azért Isten, az emberi természet alkotója végbe vitte e főszeles kegyelemmvét, az ő egyszülött fia által, kinek kegyelme által lett, hogy ugyanazon főszeles rangra, melyet elveszített vala, sokkal dúsabb kegyelmekkel fölékesítve tölemelkedett. Senki sem tudja kifejezni, hogy az isteni kegyelem e munkája, hogy meggy végbe az ember lelkében, azért a Szentírásban és a szent atyáknál a megváltás részesei újjászülötteknek, új teremtményeknek, az isteni természet részeseinek, Isten fiainak, megistenülteknek nevezetnek és más díszes nevekkel láttatnak el.

Ezen bőséges adományok nem ok nélkül tulajdonítanak a Szentléleknek, mert „ő a fiúvá fogadtatás Lelke, akiben kiáltjuk: Abba! atyánk!“ és ő becsátja a szívebe az atyai szeretet édességét! „A Lélek magatez lelkünkben bizonyít, hogy Isten fia vagyunk.“ (Róm. 8. 15. 16.) Ennek megvilágítására szolgál a Szentlélek kettős működése között az anyagi doktor által felismert hasonlóság, hogy t. i. valmint tőle „fogadtatott szentségben Krisztus, hogy természet szerint Isten Fia legyen“ — azonképen ő tőle „szenteltetnek meg mindnyájan, hogy Istenek fogadott fiává legyjenek.“ (S. Thom. 3. 9. 33. a. 1.) A szeretet által való újjászülötés tehát, nemesebb módon, mint a természet szerint történék a teremtetlen Szeretet által vitetik végbe.

Az újjászülötésnek és megújulásnak kezdete a keresztségben adatik meg az embernek, ebben a szentségben a tisztátalan szellem a lélekből kitzetik, a Szentlélek először vesz benne lakást magának és azt magához hasonlónvá teszi. „A mi lélektől születik, lélek az.“ (Ján. 3. 7.) Még dúsabbán adatik ugyanazon Lélek a bérmlás szentségében a keresztyén életben való megerősödére és állhatatosságra, innen van a vértanúk győzelme s a szűzek diadala a romlottság esábitásai felett.

Azt mondjuk, hogy a Szentlélek közöltetik: „A szeretett kiöntetett a mi szívünkbe a Szentlélek által, aki nekünk adatott.“ (Róm. 5. 5.) mert ő maga nemcsak hozza nekünk az isteni kegyelem adományokat, hanem szerzője is azoknak és ő maga a legfőszelesebb adomány, származva az Atyának és Fiúnak egymás iránt való szeretetéből, honnét joggal nevezetetik és tartatik a legfőszelesebb Isten ajándékának.

Ez Ajándék jelentőségének és mibenlétének világosabb megértésére vissza kell emlékeznünk a Szentírás nyilatkozataira s ezeknek a szent atyáknál megtevő magyarázatára hogy t. i. Isten minden dolognál és minden dologban jelen van, „batalma által, amennyiben az ő erejének minden alája vagyton rendelve, jelenléte által, amennyiben az ő szemei előtt mindenek eltedtetlenek és nyitva állanak; lénye által, amennyi-

ben mindenekben ott van mint a létnek oka.“ (S. Thom. 1. 9. 8. a. 3.) Az emberben azonban Isten nem csak úgy van jelen mint a dologban, hanem felismertetik és szeretetetik általa úgy, hogy mi a jót már a természet vezetése alatt szeretjük, kívánjuk s arra törekszünk. Ezenfelül a kegyelem által Isten az igaznak lelkében mintegy templomban bensőleg és különös módon is lakozik; innen van a szeretetnek az a benső-ége, mely által a lélek Istennel szorosabb összeköttetésbe lép, mint a barát az ő legjóakaróbb és legkedvesebb barátjával és az Isten tejes édességét élvezti.

Ámbár ez a csodálatos összeköttetés, mely „benlakásnak“ (inhabitatio) mondatik s mely csakis feltétel és állapot szerint különbözik attól, melylyel Isten a menny lakóit boldogítja, a szó valódi értelmében a Szent háromság egy Isten jelenléte által idézetik elő. — „Hozzá meggyünk és Nála lakást készítünk“ (Ján. 14. 23.) — mindazonáltal legkívált a Szentléleknek tulajdonítatik. Mert ámbár a hatalomnak és bölcseségnek jelei az istentelen emberen is mutatkoznak, a szeretet azonban, a Szentlélek e kiváló ismeretője csak az igaznak adatik.

Ezzel függ össze az, hogy a Szentlélek Isten szentnek mondatik azért is, mert ő mint első és legfőbb szeretet a lelkeket szentségre indítja és vezérli, amely elvégre Isten szeretetében áll. Azért az apostol, mikor az igazakat Isten templomának nevezi, nem mondja őket kizárólag az Atya vagy a Fiú templomának, hanem a Szentlélekének: „Nem tudjátok, hogy a ti tagjaitok a Szentléleknek templomai, aki bennetek vagyton, akit Istentől bírtok?“ (I. Cor. 6. 19.)

A Szentléleknek az igazak lelkében való benlakozásából a mennyei adományokban bővelkedés következik. Ezen adományokhoz tartoznak ama titokteljes intelmek és sugallatok, melyek a Szentlélek befolyása következtében a lélekben oly gyakran támadnak; ha ezek bírázatának, a kegyeleméletnek sem kezdete, sem haladása, sem az örök üdvösségbe való átmenete nem volna lehetséges. S mivel az ilyes benső hangok és intések a lélekben teljesen titokban mennek végbe, azért teljesen megfelelően hasonlítatnak a Szentírásban többször egy átmenő, lengedező szellőhöz és helyesen hasonlítja ezeket össze az anyagi doktor a szívnek mo gásával, amelynek élete a lélekző ember bensejében oly elrejtett: „A szív bizonyos titkos behatással van a testre s ezért hasonlítatik a Szentlélek a szívhez, amely az egyházat láthatatlanul élteit és egységben tartja.“ (Summ. th. 3. 9. a. 1. ad 3.)

Az igaznak továbbá, ki a kegyelem-állapot életét éli és a megfelelő erények által, nemkülönben különféle tehetőségeinek használata által munkálja üdvét, mindenekelőtt szüksége van a hét ajándékra, melyek kiválófében a Szentlélekének mondataik, mert ezek által világosítatik és erősítetik meg a lélek, hogy a Szentlélek sugallásait és ösztönzéseit könnyebben és készségesebben kövesse: ez adományok oly hatékonysággal bírnak, hogy a lelket a szentség legmagasabb pontjára emelik s oly kiválóságuk van, hogy még az örök boldogság állapotában is, habár sokkal tökéletesebb módon fennmaradnak. E kegyelemadományok által ösztönöztetik és buzdítatik fel a lélek, hogy törekedjék eljutni az evangéliumi szentségre, amely hasonlóan a tavaszszal kifakadó virághoz, biztos jele és előzője az örökké tartó szentségnek. Végül e boldogító kegyelem adományok, melyeket az apostol felsorol (Gal. 5. 22.) a „Szentléleknek

gyümölcsei" „telve édeséggel és örömmel, már e földi élet elforgása alatt az igaznak készítettnek és nyújtanak, amint várható, a Lélekői, aki a Szentháromságban maga az Atyának és Fiának szeretete s a ki minden teremtményét adakozásainak bőségével elárasztja" (S. Aug. de Trin. I 6. c. 9.)

Mintán a Szentlélek Isten a szentség örök világosságában az Atyától és az Igétől származva, mint szeretet és kegyelem az ó-szövetségben magát az előképek fátyola alá rejté. kegyelemben való gazdagságának teljességét az új-szövetségben Krisztusra és annak titokzatos testére, az Egyházra úgy kiárasztotta, a romlottságba és tévedésbe süllyedt embert jelenléte és kegyelme által annyira átváltoztatta, hogy ezek az immár nem földies érzületű lelkek egészen másként gondolkodnak, éreznek és működnek, épen mintha mennyből szállottak volna alá.

Mint hogy e dolgok a Szentléleknek irántuk való jóságát a legteljesebb világításba helyezik, követelik tőlünk, hogy a legnagyobb buzgósággal, áhitattal és hódolattal adózzunk neki. Ezt pedig a keresztények a leghelyesebben és legjobban akkor teszik, ha abban fognak buzgalkodni, hogy őt megismerni tanulják, szeressék és imádják s ezért is intézzük hozzájuk ezen intést, mely atyai szívünkben önként tör elő.

Mert bizonyára vannak sokan most is, kik mint az apostol által kérdőre vont bűvek, azon kérdésre, hogy vették már a Szentleket, azt tehetnék: „Még azt sem hallottuk hogy vagyon-e Szentlélek." (A. eszl. 19. 2.) Ha talán még-igáig nem jutottak, mindenesetre igen homályos ismeretük van róla, használják ugyan nevét vallási gyakorlatoknál, de bizonyos sötétbe baskolt hittel. Ezért minden ígébírdető és lelkiatya szorgalmasan figyeljék, hogy a Szentlélekre vonatkozó dolgokat a népek szorgalmasan és behatóan előadják, de úgy, hogy a nehezebb és vitákra alkalmas bonyolult, kérdések tárgyalásai elmaradjanak s elkerültessek azoknak megvetendő örültsége, kik magukat az isteni titkokat vakmerően fessegetni próbálják. Azt kelinkább emlegetni és részlegesen kifejtetni, mennyi és mily nagy jótéteményekben részesültünk a Szentlekek által, hogy az ilyen fontos dolgokban való tévedés és a „világosság fiahoz" semmiképen nem méltó tudatlanság el legyen kerülhető. Nem csak azért szorgalmazzuk ezt, mert egy oly titokról van szó, melyet annak, aki üdvözölni akar, föltétlenül hinnie kell, hanem azért is, mert bármely jót annál inkább szeretünk s reá annál inkább törekszünk, minél ismeretesebb az előttünk.

(Vége. köv.)

Az autonomia ügyében.

Nméltságu Püspök urunk következő rendeltet bocsátotta ki:

2160—1897.
szám.

A Főtisztelendő róm. kat. Esperesi Hivatalnak.

Ő császári és apostoli királyi Felségének Bécsben folyó 1897 évi május hó 14-én kelt legfelsőbb elhatározása alapján a magyarországi kat. Egyház autonomiáját szervező gyűlés megalakítására nézve a bibornok, hercegprímás, esz-

tergoani érsek úr ő Eminentiája folyó évi május hó 29-én 2996 szám alatt kelt rendeletével a választók összeírása megkezdésének határnapjául folyó évi június hó 24-ik napját kitűzve, a választási módozatokra vonatkozó s ő Felsége által helyben hagyott szabályzatot és útastást megfelelő számban a főtisztelendő esperesi hivatalnak megküldöm és felhívom, hogy

1.) az útastást a kerületéhez tartozó lelkészek között sürgősen kiosztani s őket annak gondos tanulmányozására és a hivatalnak való megmagyarázására útastani, és

2.) az erdélyi püspöki megye részéről küldendő egy egyházi és öt illetve a kerületből egy világi képviselőnek szabályszerű megválasztását az útastások értelmében, és rendelkezései szerint fogatosítani sziveskedjék.

Mivel a szervezőgyűlés tagjainak szellemétől, értelemétől, katb. felfogásától és meggyőződésétől függ nagy részben a szándékolt autonomia sikere, különösen figyelmeztetem a tisztelendő lelkészkező papságot, hogy a világi képviselők megválasztásánál a hívek figyelmét olyan hűbű, vallásos és képzett férfiakra irányítsák, kik nemcsak szóval, hanem életükben és eszelekedeteikben is valódi katolikusoknak mutatják magukat s a csalatkozhatatlan isteni Egyház tekintélye előtt igaz hívői alázatossággal hajolnak meg.

Károlyferrérvárt, 1897 június hó 5-én.

† Ferenc püspök.

*

A magyarországi

katolikus egyház autonomiáját szervező gyűlés tagjainak választási módozata.

(Jövähagyatott ő es. és ap kir Felsége által 1869 évi október hó 25-én 20340 sz. a)

1. §. A magyarországi kat. egyház autonomiáját szervező gyűlés egyházi és világi tagokból áll, oly arányban, hogy az előbbieket egyharmadát, az utóbbiak kétharmadát teszik az összes tagoknak.

2. §. Mind az egyházi, mind a világi tagok, kivéve a püspöki kart, mely a 4. §-nak a) pontja alatti módozat szerint jelenik meg, képviselet alapján vesznek részt a gyűlésben.

3. §. Mind az egyházi, mind a világi képviselők közvetlen választás útján nyerik megbízásukat.

4. §. Az egyházi rend képviselve leendő:

a) a négy érsek, husz püspök, és a pannonhalmi főapát által, mint a ki külön egyházmegye-területnek püspöki joghatóságu kormányzója: ha a püspök akadályozva volna, helyettese, — ha pedig a püspöki szék nincs betöltve, a káptalani helyettes foglal helyet a püspökök sorában;

b) az összes káptalanoknak a négy érseki tartomány szerint saját kebelükből választott egy-egy küldöttje által;

c) a tanügyi felzetesen foglalkozó öt szerzetesrendnek, jelestül a premontrai (két tartományuk egynek vétetvén) cisztercita, sz.-benedek- és kegyesrendűeknek, valamint a minoritáknak saját rendtársaik kebeléből választott egy-egy képviselője által; végre

d) a világi papság részéről, beleértve a külön nem képviselt szerzetek áldozarait is, egyházmegyénként választandó 34 papi képviselő által.

5. §. A káptalani képviselet titkos szavazat útján ak-

képen jön létre, hogy minden egyes káptalanban a tagok szavazategyei a káptalani gyűlésben összeszedetvén, arról, ki mennyi szavazatot nyert, jegyzőkönyv vették fel, a mely a káptalani főnök által a megyéspüspök útján az illető tartományi érsekhez küldetik be, a ki egy öt tagból álló az érseki káptalan tagjaiból ugyanazon káptalan által választott bizottság közbejöttével a szavazatokat összeszámítja, s annak a ki legtöbb szavazatot nyert, a megbízó levelet kiállítja.

6. §. Az öt szerzetrendnek képvisellete úgy létesül, hogy az egyes szerzet (ház, convent, kolostor) tagjainak szavazategyei a szavazók gyűlékezetében szintén a titkos szavazás módozata szerint összeszedetvén, az eredményről jegyzőkönyv vették fel, és ez a házfőnök által a rendfőnökhöz betérjesztetik, ki a rendi kormánytanácsosok, vagy kormánysegédek hozzájárulásával összeszámítván a szavazatokat, a legtöbb szavazatot nyertnek a megbízó levelet kiállítja.

7. §. A világi papság és a külön nem képviselt szerzetek áldozarai részéről választandó 34 képviselő az egyes püspöki megyék közt, tekintettel a megyebeli papság létszáma- és másodrendben az ottani kat. hívek számarányarai következőleg oszlik meg:

az erdélyi püspöki megyére esik 1 papi képviselő.

8. §. Ezen papi képviselők választásában a káptalan tagok s a külön képviselt szerzetesrendek tagjai nem vesznek ugyan részt, de a választók szabadságában áll azokat is papi képviselőktől megválasztani.

9. §. A választás maga az esperesi kerületekhez tartozó papok részéről az e végett egybehívott kerületi gyűlésen, — az esperesi kerületekhez be nem osztott püspöki székvárosok, vagy más helyek papsága és a külön nem képviselt szerzetek áldozarai részéről pedig az illető főesperes által e célból összehívott külön papi gyűlekezeten titkos szavazás útján akkép történik, hogy beadván a szavazategyek, melyek a nyílt nevet foglalnak magokban, a hány papi képviselő ama megyére esik, azok összeszámítatnak, s arról, ki mennyi szavazatot nyert, jegyzőkönyv vették fel, mely a megyei püspökhöz küldetik be.

Azon áldozárok részéről, kik egyházmegyéjük kebelén kívül tartózkodnak, a választás olyképen eszközöltetik: hogy annak nevét, kire szavazatukat adják, lepecsételt boríték alatt, melyre följegyeztetik, hogy a levél az autonómiai választásra vonatkozik, saját megyés püspökhöz küldik be, az átvett levél pedig annak idejéu, fölbontatlanul, a szavazatokat összeszámító bizottság elé terjesztetik.

10. §. A megyei püspök egy öttagú, a papi képviselők választása alkalmával a megyei papság által külön levélben, melyet a püspök bont fel, választott bizottság közbejöttével, a szavazatokat összeszámítja, s azoknak, kik a szavazás folytán az egész megyében viszonylagosan legtöbb szavazatot nyernek, mint megválasztott papi képviselőknek a megbízó leveleket kiállítja.

11. §. A világiak a szervező gyűlésen képviseltetnek
a) világi kat. kegyurak részéről választandó 4 képviselő által:

b) az egyházmegyék szerint külön választókerületekben a kat. hívek lélekszámához mért arányban szabadon választott világi képviselők által.

12. §. A kat. kegyurak az illető megyéspüspök felszólítása folytán az összes kegyurak sorából négy nevet magokban

foglaló zárt szavazategyeiket közvetlenül az ország herceg primásához intézik, ki is a legtöbb szavazatot nyerteknek kiállítja a megbízó levelet.

13. §. A világi képviselők választására minden püspöki egyházmegyében külön választókerületek alakítottatnak, olyformán, hogy tekintettel az 1. pontban megállapított arányra, egy-egy kerületre mintegy 60.000 lélek essék, ez összesznek felét megaladó hívek száma pedig külön választókerület alakítására alapul szolgáljon.

14. §. Azon elvnel fogva, hogy a püspöki megyék mint egységek fentartassanak, az egyházmegye azon esetre is küld világi képviselőt, ha a területen levő kat. hívek száma a megállapított kúlsóal csekélyebb is lenne.

Ugyanazon oknál fogva valamely választókerület nem terjedhet ki több püspöki megye területére.

15. §. A főntebb kifejtett elvekhez képest a választókerületek száma a legújabb (1869-ik évi) népességi adatok nyomán az egyes püspökmegyék szerint következőleg állapítottik meg:

az erdélyi püspöki megyére jön 5 választókerület.

16. §. Az ekkép meghatározott számú választókerületeknek az egyes püspöki megyékben a helyi és népesség viszonyok szerinti földrajzi kiszabását a f. alatt mellékelt részletes kimutatás tartalmazza.

17. §. Minden választó kerületben egy világi képviselő választatik.

18. §. Választó minden 24 éves ker. kat. férfiú, a ki nem áll valamely bünvádi kereset illetőleg tenyiték alatt vagy nem elmebeteg.

Választható pedig minden választó, ha életének 30-ik évét betöltötte s ha írni, olvasni tud.

19. §. A választók összeírására ő hercegsége a primás tltzi ki a határnapot.

Kitűzetvén a határnap, a választási eljárást minden plébániában a helybeli lelkész azzal indítja meg, hogy a határnap előtt legalább nyolc nappal úgy az anyaegyházban, valamint a távolabb eső és népesebb fiókegyházakban is külön összehívja a kat. híveket, előadja az összeíróvetel célját, a a választási szabályokat felolvassa és a híveket felszólítja, hogy a szükséges összeírásnak teljesítésére s utóbb a választásnak vezetésére a plébániabeli hívek közül egy öttagú bizottságot válasszanak.

Ezen választás a plebános elnöklete alatt nyílt szavazattal történik. A választmányba a plebános és helybeli káplán, noha nem világiak, a hívek által megválaszthatók.

Az így választott bizottság maga választja saját kebeléből elnökét és jegyzőjét.

20. §. Minden választóképes összeírandó, s az összeírás eszközzésére népesebb plebániákban s a távolabb eső fiókegyházakban albizottságok alkalmazandók. Ily esetben az öttagúbizottság tagjainak száma akként szaporítandó, hogy minden albizottság legalább három tagból álljon.

Az összeírt választók névjegyzéke a választást megelőző 8 napon át az egyházközség valamely középületében megtekinthető végett kitéti, hogy a névjegyzék netaláni hiányainak kiigazítására alkalom nyujtasék.

A ki az összeírás ellen tett panaszára az összeíró bizottságnál orvoslást nem nyer, azt az alábbi 27. §-ban kijelölt központi bizottságnál sürgetheti, mely e tárgyban véglegesen intézkedik.

21. § A fentebbi 19. §-ban körülírt bizottság kitüzi a választás napját, annak kellő kihirdetéséről gondoskodik s a választásnál egyuttal mint szavazatszedő-választmány is működik.

22. § A választás egyes plebániánként oly módon történik, hogy az anya- és fiók-községekben együttesen és csak a népesebb és távolabb tekvő fiókegyházakban vétetik külön fogamatba.

A választás annak kezdetétől számítva, legteljebb három nap alatt befejezendő.

23. §. Választási jogát mindenki csak egyszer és azon plebániában gyakorolhatja, a melyben választónak beiratott.

A kik kegyúri címen a választási különjogot egyénileg gyakorolni bivatvák, a községekben többé nem választhatnak, de választhatók.

24. § A szavazás közvetlenül, személyesen és nyilvánosan akkép történik, hogy a szavazatok a 19. és 20. §§-ban érintett választmány által legott jegyzékbe vétetnek. Felkiáltás útján választásnak helye nem lesz.

25. § A választást vezénylő bizottság, miután a szavazatokat pontosan jegyzőkönyvbe vezette, a bizottsági elnök és legalább két tag által aláírva, a választókerület központjára beküldi.

26. §. A választókerületek központjai, a központon levő plebániái bizottságnak és a legközelebbi hat plebániái bizottságnak elnökeiből, központi bizottság alakul.

27. §. Ezen bizottság kétszer tartja ülését: először a a kerületbeli szavazók összeírása után a 20-ik §-ban megengedett felszólamlások eligazítása végett; és másodsor a beérkezett szavazatoknak teljes nyilvánossággal eszközözendő összeszámítása végett. Ezen központi bizottság elnöke a helybeli bizottmányok elnöke egyszersmind, kivéven a helybeli összeírás elleni panaszok esetét, mely esetben más tagját választja elnökül a bizottság. Az elnök kötelessége mindjárt a vidéki bizottmányok megalakítása után a szomszéd bizottmányok elnökeit meghívni és eken megalakítani a központi bizottságot. A központi bizottság mindjárt első összejövetelkor meghatározza ülési határnapját, és annak közhírré tételéről gondoskodik, azt illetőleg a megyéspüspöknek hivatalos köröztetés végett bejelenti. A bizottság jegyzőkönyvet tartozik vezetni: a választás eredményéről vezetett jegyzőkönyv pedig az elnök és a jegyzőn kívül még legalább is egy bizottsági tag által is bitelesítendő és két egyenlő példány kiállítandó.

28. §. A ki a választókerületben viszonylagosan legtöbb szavazatot nyert, ama kerületnek választott képviselője.

29. §. A 26. § szerint felvett és aláírt jegyzőkönyvnek mindkét példánya a megyés-püspökböz küldetik föl, ki az egyik példányt a püspöki levéltárba teszi, a másikat a megválasztott képviselőnek megbízó levél gyanánt elküldi.

30. §. Ha a választott, akár papi, akár világi képviselő, a reáesett választást el nem fogadja, arról utóbb lemond; vagy több helyütt megválasztva, egy mellett nyilatkozik; vagy végre ha valamelyik képviselő meghalna, a szervező gyűlés, vagy ha az együtt nincsen, a hercegrimás új választást rendel.

31. §. A megyés püspök a maga területén történt választások eredménye felől az ország hercegrimását értesíti, ki a szervező gyűlés összejövetelének napját kitüzi és annak tagjait Budapestre egybehívja.

32. §. A szervező gyülekezetnek elnöke az ország hercegrimása; alelnököt a világiak közül a gyűlés választ.

33. §. A gyűlés első napján az elnök hercegrimás által egy papi és két világi korjegyző kijelöltetvén, a jelen választási szabályoknak, valamint a meghívó iratnak felolvasása után két egyházi és négy világi tagból álló igazolási bizottság választatik a megbízó levelek átvizsgálására.

34. §. Mind az egyházi, mind a világi képviselők általános többségének megbízó-levelei rendben találtatván, az igazolt tagok, meg a püspöki kar, alakuló gyűlésre elnöklég egybebivatnak.

35. §. A jelen szabályok a m. kir. vallás- és közoktatásügyi minster útján Ó. cs. és apostoli királyi Felsege elébe terjesztetnek s általa megerősítettvén, fogamatba vétetnek.

Utasítás

a magyarországi katolikus egyház autonómiáját szervező gyűlés. világi képviselőinek választása végett egyházmegyénként alakítandó

választókerületek iránt

(Jóváhagyott Ó. cs. és ap. kir. Felsege által 1869. évi október hó 25-én 29.340 sz. a.)

XV. Az erdélyi püspöki megyében.

Gyergyó-felesiki. v. k.; központ: Csik-Somlyó. Gyergyói és felesiki főesperességek.

Csik-Háromszéki v. k.; központ: Kézdi Vásárh. Alesiki és háromszéki főesperességek.

Udvarhely. Seps-i-miklósvári és barcasági, továbbá udvarhelyi és marosi főesp.

Kolozsvár. Kolos-dobokai, szolnoki, t-aranyosi esp.

K.-Fejérvár. Bányavidék, gyulafehérvári, seben-fogarasi erzsébetvárosi, hunyad és kültüllői esperességek.

Szivképzés és illemtudásra való szoktatás ipari szakiskoláinkban.

Irta: Spaller József.

Ipari szakiskoláink célja szakképzett és lelkiileg művelt iparos generáció képzése.

Nagy fontosságú a cél, a melylyel míg egyfelől az iparos pályára készülő ifjúság boldogságát munkáljuk, másfelől biztos alapját vetjük meg hazánk ipari fejlődésének és felvirágozásának.

Am, hogy a szakképzettség és lelki műveltség egykoron megteremhesse a maga áldásait, tekintsük összes nevelői tevékenységünk kiindulási pontjául a szivképzést, az igazi jó ember kialakítását.

Valóban az emberi sziv nemesebb hajlamainak, vágyainak gondozása és fejlesztése annál szentebb kötelességünk nekünk, az ifjúság nevelőinek, tanítóinak, minél sajnosabban tapasztaljuk azt, hogy olykor már maga a szülői ház rossz példaadása, igen sok esetben a szivben, lélekben elvetemült társaság mint metelyezi meg ifjúságunk erkölcsi életét. A rossz környezet befolyása alatt, mint kerekednek fölül a sziv titkos vágyai, virágjában törve le az ifjú életet, megásva a sirját sok ifjú embernek akik külföldön gondos, céltudatos nevelés mellett hazánk díszére válhattak volna.

Ismerem jól a feladat nehézségét. Jól tudom, hogy éppen a serdülő kor az, a melyben az ifjú olykor a jó tanács el-

lenére is mintegy vakon követi szívének nemtelen hajlama it. Magam is sokszor csüggedt lélekkel vettem fel a kérdést: vajjon fáradságteljes munkámnak lesz-e sikere? . . . *Újult erővel láttam a munkámhoz, mert bizonyosra vettem, hogy Isten segítő keze velem van a törekvésemben: s így a siker el nem maradhat.*

Ily irányú munkásságunk első föltétele az ifjúság szív és lelki világának alapos ismerete.

Szeretjük-e a pályát, a melynek munkás-i vagyunk?

Szeretjük-e az ifjúságot, a kinek jövője, boldogsága mi kezeinkben van letéve?

Ha igen, akkor megtaláltuk a nyitját az ifjúság szív- és lelki világának

Nézzük a kedves illatos rózsát, magát a szép természet, miut ébred, mozdul, nyit a nap áldásos melegsége alatt. Szeretefűnk melegének hasonló a munkája az ifjúság szívében és lelkében.

Attérek most nagyjában azon eszközök jellemzésére, a melyeket a szívképzésben a siker reményével használhatnók föl.

Midőn életünk legszentebb céljain kötelességünk lelki ismeretes, pontos teljesítését tekintjük, midőn az ifjúság nevelésének gondjaival telik el szívünk és lelkünk — mert a példa vonz! már ezzel egy hatalmas lépést tettünk előre a szívképzés munkájában.

Vagy kérdem: kötelességünk hü és pontos teljesítése maradhat-e hatás nélkül az ifjúság szívére?

Majd a hazai ipar fejlesztése terén kiválóbb érdemeket szerzett férfiakat jellemezném. Életük mily tanulságos példái annak, hogy a kitarító szorgalom, a becsületes törekvés, a a tiszta erkölcs hány különben szegénysorsú, teljesen önerejére utalt iparos nevé tette tiszteletté! Ime a tiszta erkölcs, a jó szív áldásai az iparos pályán.

Az okos nevelő a szakiskola minden egyes tantárgyában megtalálja a szívképző elemet.

A magyar nyelvtant tanítva nyelvünk szépsége, a közmondásainkban rejlő erkölcsi erő és igazság lépten-nyomon, bő alkalmul szolgálnak az ifjúság szívének pomesítésére.

Költőinknek, íróinknak erkölcsi életük tisztaságából fakadó fenkölt gondolkodás, magasztos érzelem, üde forrás: *az erkölcsi élet tisztaságának forrása: Küzdelemteljes vágyainkban enyhet ad; a szenvedélyek által fölzaklatott szívet lecsillapítja.*

A stílus, a melyben íróink aranyelméjüket mintegy-ragyogtatják, szép választékos beszédre szoktatja ifjúságunkat, megóvja ifjúságunkat a trágár beszédétől. — a mely az iparok műhelyeiben anyira megszokottá vált, az iparos ifjúság szívében a szemérmest s a becsületérzést már csirájában kiölve. Gondosan fölhasználva a magyar nyelvtan tanításában a szívképző elemeket, hogy úgy mondjam, önkéntelenül esepgettettük az ifjúság szívébe az olvasás iránti vágyat, a mely pedig, ha hasznos, erkölcsnemesítő olvasmányokban keres tápot: valóságos védőangyala az ifjúság szívének.

Nem terjeszkedem ki a szakiskolák összes tantárgyaira, csak még a természet és vegytan tanítását említem föl.

A „nevelve tanítás!“-féle sarkalatos paedagogiai elvet mely szép sikerrel érvényesítetjük e tantárgy tanításában Az a törvény, az a rendszer, a mely a természet leg-

kisebb parányának életében is nyilvánul: a természet bámulatra keltő tüneményei, elvezetik az ifjúságot az Istenhez, az élet urához. Vallásos érzelmekre hangolják az ifjúság szívet. A vallásos érzelmeket elhanyagolni pedig e korban annyi, mint megfosztani az ifjúságot az erkölcsös élet alapjától.

Az én nézetem az, hogy az életbe kilépő ifjunak, nagyobb kincsét nem adhatunk a hitnél.

Tudjuk, naponkint tapasztaljuk azt, hogy hova tovább küzdelmesebb az élet. E küzdelemben a főlemelő, a bátorító szót a hit adja meg.

A szenvedésektől sujtott kebel, hol találhatna vigasztaló szót: hanem a hitben?

Midőn talán mindenki elhagyott a földön, ki az, a ki atyai jóságával balsamot hint megsebzett szívünkre?

Ki az, a ki segítő kezét felénk nyújtja az inség napjaiban? Jól mondja a költő: *„Szegénynek drága kincs a hit, a mely tünni és remelni megtanít.*

Nevelői tevékenységünkben nem szabad megfélekednünk végre ifjúságunknak az illedelmes magaviseletre való szoktatásáról sem.

Hány különben erkölcsileg tiszta, képzett embert ismerünk, a ki külső megjelenésében lépten-nyomon bizonyos félszegséget árul el; nem egyszer neveltségessé téve magát. Igaz, hogy ezért első sorban a családos kellene felelőségre vonni. De mert a család e tekintetben nem teljesítette vagy nem teljesíthette kötelességét az iskolának nem áll-e kötelességében az észlelt hiányokat helyre tenni?

Altalános az a nézet, hogy iparosaink jelentékeny része épen a kellő szoktatás hiányában az illetudás tekintetében nem igen állja meg a maga helyét.

Már pedig, ha az illetudásra a társadalom valamelyik osztályának szüksége van; úgy éppen az iparososztály az, a mely a társadalom összeségével folytonos összeköttetésben áll.

Ne tagadjuk a hiányokat — mondom — a melyeket e terén iparosainknál — tisztelettel! a kivételeknek tapasztalunk.

Ne tagadjuk azt a tetemes anyagi kárt, a mit az illetudás hiánya itt is ott is okozott.

Mondjuk ki őszintén, hogy jó részben ebben rejtett az ok, a miért iparosaink a társadalomban az őket megillető helyöket el nem foglalhatták.

A serdülő iparos generációt nevelni kell az illetudásra. Olyan szükségük van arra, mint a mindennapi kenyérre.

Már az iskola falai között is elég alkalmunk nyílik az illetudás mintegy gyakorlati példákban bemutatni.

E mellett ne vonjuk el ifjúságunkat a társadalommal való érintkezéstől se.

A jó családok példái, a társas összejevetelek hatalmas fejlesztői az illedelmes magaviseletnek.

Neveljük a gondjainkra bizott ifjúságot igazi és jó illetudó emberekké. Olyanokká a kik az élet mindennemű követelményeivel szemben megállják a helyüket. Csak ilyen emberek munkálhatják sikerrel a hazai ipart, vethetik meg hazánk anyagi és szellemi nagyságának alapját.

T A R C A

Deák-kori életemből.

Széles országúton szomorú ballagok,
Elöttem, mögöttem fojtó por kavargó.
Féltetem a napnak gyilkos tüze lángol,
Pataként csorog a veríték orcámról.
Egy kis üde forrás, egy kis enyhe árnyék,
Schol egy pont, a hol üdülést találnék!
Társnyámban immár morzsávit szelvi,
S vándorítam vége messzi, nagyon messzi.
Lábamban az erő végű fogatékón,
Pihenék, de hol? Egy útszéli zombékón!
Sovány fű benőtté, hangya odahagyta,
Föl tette legalább pihenhetek rajta.
Pihenek, de elmém nyugtalanul repked,
Mint a madár, melyet fészekéből kivertek.
Vijjogva járja be azt a sivatagot,
Melyet a jó Isten sorsomul juttatott.
Társimat a hosszú munkának utána
Mosolygó otthonnak kitárt öle várja,
De én merre menjek, ha otthonom nincsen,
Alkalmatlankodjam idegen kilyucsen?
Édes atyám régen a sír méhe zárja,
Anyám s testvéreim szerte a világba.
Az égre tekintek s nagy felindulástól
Megered a könnyem, mint a sírű zápor.
Zokogok, könnyeim út porába hintvén:
„A világon nincsen olyan árva, mint én!”

Élőp Árpád.

IRODALOM.

* **A Magyar Állam** a következő felhívást bocsátotta ki: Az autonómiai kongresszus néhány hét múlva összeül, a kat. egyház változott közjogi helyzetében az állammal szemben meghatározza jogkörét, saját igazgatásába vegye át azon ügyeket, melyek az immár magát felekezettlennek vallott államot a királyi patronatusból átengedett funkciók végzésétől is eltávolítják, megszerezze maga számára mindazon szabadságokat, melyeket az állam hazánkban a felekezeteknek biztosított és hogy megalkossa azon alkotmányos szervezetet, melyben a papság és a hívők a leghathatósabban védhetik ellenségeink ellen, érvényesíthetik a közjóra, vallásunk igazságát. Am ez a kongresszus csak akkor felelhet meg magasztos hivatásának, ha az elébe kerülő kérdések megtárgyalva, tisztázva lesznek, csak akkor lesz az a kath. közvéleménynek organuma, ha abban igazán a közakarati nyere kifejezést. Ezért a „Magyar Állam“ a múltban követett

politikájához híven midőn a szükségesekien, a dogmákat, az egyház-kormányzatot, a papság nevelését, figyelmeztését, illető ügyekben sértetlenül kívánja megovni a püspöki joghatóságot és a hierarchiai szervezetet, ezuttal is szabad teret nyit a kat. közvélemény megalakulására, feltárva hasábjait a kat. autonómiát illető kérdések megvitatására, szívesen kérvén a kath. közügyek minden harcosát, vegyen részt e szellemi küzdelemben, hogy mint a közelmúltnak sokkal nehezebb, mert a hitelvetket is érintő kérdésben, a keresztelés kérdésében, úgy most is egy hatalmas kat. közvéleményvel manifesztáljuk egyházunk helyes és jogos állását, míg ha pártokra oszolva, egymástól elszakadva jelennek meg a kongresszuson, annak eredményét kockáztatnók. A kat. közvélemény jegecedési pontjául a „Magyar Állam“ Simor Jánosnak autonómikus programját jelölte meg, melyet a fmg. biboroshercegprímás is legújabb körlevelében az autonómia tartalmául tett ki s mely a midőn ekként egyesíti a multat és a jelenet, az 1870-iki kongresszus tapasztalatait a jelen követelményeivel, biztosítja küzdelmeinknek győzelmes befejezését. Ez alapelveket azonban csak akkor tudjuk érvényesíteni, ha az egész kat. közvélemény egy táborba csoportosulva, annak sürgető szava nyer hangot a kat. kongresszusban. Midőn e célra az összes katolikus erők és tényezők egyesítésére törekszünk, bizalommal kérjük a kat. közügy minden harcosát és első sorban a kat. papságot, támogassák e törekvésünket és küzdelmeinket, vegyenek részt a „Magyar Állam“ szellemi harcában, hogy erőnket egyesítve aként alkossuk meg autonómiánkat, hogy az vértelve legyen a védelemre és bírja mindazon feltételeket, melyek közt a hívek és a papság szent vallásunk világos, nemesítő elveinek érvényesítésére és ezáltal a haza és az emberiség javára, saját maguk és embertársaik anyagi és szellemi jólétére és lelki üdvösségére szentelik munkásságukat. Bizalommal kérjük tehát a kat. közönséget a „Magyar Állam“ támogatására új előfizetők gyűjtésére és lapunknak közvélemény megszilárdulására, a kat. a világiakkörében való terjesztésére, mert ezáltal a kat. erők egybegyűjtésére s így a kat. Egnáz közjára hatnak közre.

Budapest, 1897. Pünkösd napján. A „Magyar Állam“ szerkesztősége.

A „Magyar Állam“ kiadóhivatala tentartja régi előfizetési feltételeit az összes eddigi kedvezményekkel együtt. A kat. kongresszus tartama alatt a lap a szükségesnek megfelelőleg nagyobb alakban jelenik meg, úgy a kongresszusnak tárgyalásait a legrészletesebben közölhesse. Tisztelettel a kiadóhivatal.

* **Jézus Szentséges Szívének Hírnöke.** Havi folyóirat az imaapostolságnak és Jézus szentséges szíve tiszteletének terjesztésére és ápolására szerkeszti Tóth Mike S. J. Kalocsán. Egész évi ára 1 frt 50 kr. Tartalom: Jöjjetek hozzám mindnyájan kik fáradoztok s terhelve vagytok s én megnyugtallak titeket. Záróközzel a sz. Szívhez. Az asztal megszentelése. Zentán Jézus sz. Szívének templom. Az olvasmányok. Jézus szents. Szívének ügyei. Lelki gyöngyök Jézus A Szívének kis zsolozsmája. Jézus szents. Szívének áldásai sz. imaapostolság havi szándéka júniusban.

* **Isten Igéje** szentbeszédében. Szerkeszti Dr. Halmos Ignác, t. kanonok papnevelői alkormányzó. XXII-évfolyam. 8. füzet. Tartalom. Sze t Péter és Pál apostolok ünnepére. A beszéd tárgya: Az apostoli működésről. Palkovich Viktor gútai esperes-plebánostól. Pünkösöd után IV. vasárnapra. A beszéd tárgya. Jézus vére új életet hozott a földre s égő szeretetet öntött a szívekbe. Sáfár József ipolysági: káplántól. Pünkösöd után V. Vasárnapra. A beszéd tárgya i Nyelvünk fékentartása. Jeszenceitől. Pünkösöd után VI. vasárnapra. A beszéd tárgya. Jézus egykor hét kenyérrel segített testileg s hét szentséggel gyámolt most lelkileg. Ferenczy György szalkai plébánostól. Pünkösöd után VII. vasárnapra. A beszéd tárgya. Tegyük meg Isten szent akaratát. Pünkösöd után VIII. vasárnapra. A beszéd tárgya. Adjunk bőven alalmiznát. Erre ösztönöz minket a) önszeretettünk, b) saját felebarátunk, c) Isten szeretete.

* **Hitszónoklati Folyóirat.** Szerkeszti és kiadja Urbán Juvenális, sz. ferenczrendi házfőnök. Nyolcadik évfolyam. IX. füzet. Megjelenik minden hó 1-én, évenként 12 füz. összesen mintegy 52 ivnyi terjedelemmel. Egy évf. ára 4 frt (8 korona) vagy 16 sacrum. Tartalom I. Vasárnapokra 1. Pünkösöd után III. vasárnapra. A penitentiartás szentségéről. Guzsvenitz Vilmos tanítóképző-intézeti tanártól. 2. Pünkösöd után IV. vasárnapra. Szabad elpanaszolói bajainkat Istennek s Isten a mi szomorúságunkat örömmre változtathatja. Urbán Juvenálistól. 3. Pünkösöd után V. vasárnapra. A harag az ember örök boldogságának elrontója lehet; de földi boldogságunknak is kárára van. Urbán Juvenálistól. II. Urunk ünnepére. 1. Jézus szentséges szíve ünnepére. Ha Jézus szíve szeret beunfinket, miért engedi meg mégis a csapásokat? (Folyt.) Urbán Juvenálistól. III. Szentek ünnepére. 1. Keresztelő szent János ünnepére. Mi lett a gyermekből? Karkocz Alajos szent ferenczrendi rendtartományi főnöktől. 2. Szent Péter és Pál apostolok ünnepére 1. Jézus Krisztus szent Péter apostolt tette az ő Anyaszentegyházának fejévé; 2. Szent Péter apostol volt az első római pápa; 3 a római pápa szent Péter apostolnak törvényes utódja. Márton Mátyás ó-kanizsai plébánostól. 3. Péter-Pál napjára, Szt. Péter a bűnbánó s szent Pál a tökéletes. Besser Hugó selyemkeői s.-lelkésztől. 4. Szent Erzsébet ünnepére. A kereszténynek meg kell vallani hitét 1. szóval és cselekedettel; 2. a szent kereszt-vetés által. Schmidt Béla laskatalni plébánostól. IV. Szent atyák homíliái. I. Bőjt első vasárnapjára. Szent Maxim püspöktől. II. Bőjt második vasárnapjára. Nagy szent Leó pápától. III. Bőjt harmadik vasárnapjára. Szent Brunó püs. pöktől.

KÜLÖNFÉLÉK.

— **Meghívó.** Az erd. róm. kath. Irodalmi Társulat július 1-én d. u. 4 órakor a helybeli püspöki lyceum tantermében rendes évi közgyűlést tart. Táragsorozat: 1. Eloői megnyitó. 2. Titkári jelentés. 3. Tudományos értekezés. 4. Számadások megvizsgálása. 5. Szerkesztőbizottság választása.

Kiadja: Az erdélyi róm. kat. Irodalmi Társulat. Felelős szerkesztő: **Pál Antal.**

Szerkesztőtársak: **Bálinth György, Péter János dr., Vass Albert, Zlamál Agoston.**

Nyomatott Papp Györgynél a püsp. lye. könyvnyomdában Gyulaféhevárt.

tása. 6. Indítványok, melyek előzetesen az elnöknek tudomására hozandók. Gyulaféhevárt, 1897. jun. 18. Ujfalusi József dr. elnök, Bálinth György titkár.

— **Bérmált.** Méltóságos Majláth Gusztáv gróf segédpüspök úr folyó hó 12-én a délutáni vonattal körútra indult, hogy a bányavidéki espereskerületben kiössza a Szentlélek kegyelmét a bérmálás szentségével. Kiseretében útazott el Körödy Péter th. tanár és ft. Csiky János főesperes. Ő méltósága az előlegesen megálapított útiter szerint 30-án ter vissza városunkba, s nyomban visszatérése után fogja végezni az idei IV. éves hittanhallgatók felszentelését. Az Úr szent kegyelme őrizze apostoli útjában s hozzá vissza körtünkbe.

— **Ürnapján** az ünnepi szent misét nsgos Fábian Sándor apát. kanonok úr végezte, úgyszintén ő nagysága vezette az Oltárszentség körülhordozásával a körmenetet, melyen városunk notabilitásai szokásos módon részt vettek.

— **A felvinci (Torda-Aranyos m.) árvizkárosultak** segélyezésére mai napig (jun. 17.) adományoztak: ft. Léránth Antal eösi pleb. 1 frtot, ft. Belényi Mihály komjáthi pleb. úr 50 krt, ft. Varga Sándor udvarhelyi semin. igazgató tanár ur 5 frtot, ft. Guszich Lajos györegyházmegeyi pap, nevelő úr Csákovárról 3 frtot, ft. Szuly József berkesdi esp. pleb. úr 3 frtot, ft. Dávid János ny. pleb. ú. Kun-Majsáról 5 frt, ft. Kalmár János békés-sámsoni pleb. úr 2 frtot, T. Dióssy Imre úr Sz.-Mihályúrról 11 frt, ft. ifj. Kovács Lajos tordai főesperes pleb. úr 10 frtot, Fogadják a kegyes adakozók hálás köszönetünket! Teljes tisztelettel, vagyok aláztos szolgálók Kovács Lajos felvinci, róm kath lelkész.

— **Meghívás** a nszbeni Orsolya-szüzek leányiskolájának 1897. évi június hó 21—26-ig tartandó vizsgáira. Kezdet: délelőtt 1/2 9 órakor, délután 1/2 3 órakor. Délelőtt: Junius 21-én: I. és II. el. osztály. (d. u. Zene.) Jun. 22-én: III. és IV. el. osztály. (d. u. Zene.) Jun. 23-án: V. el. osztály. (d. u. VI. el. osztály.) Jun. 24-én: I. oszt. felső leányiskola. Jun. 25-én: II. oszt. felső leányiskola. (d. u. Francia nyelv.) Jun. 26-án: 8 órakor hálaadó isteni tisztelet és zár-ünnepély. Az igazgatóság.

— **Pályázat.** A kolozsmonostori rkat. alap. urad kegyesurasága alatt álló jegenyei róm. kat. kántortanítói állásra pályázat nyitattik. Évi jövedelme: készpénzben 250 frt, 42 úrköbm. búkk tűzfia 63 frt., értékben, fabeszállítás átalány 20 frt., 16 hold tagosított birtok után remélhető 56 frt., a hivatól kepe cím-n gabona, igaz- és kézi napszámok 40 frt. értékben, stóla mintegy 10 frt., az egeresi szolgálatért 10 frt., mise alapítvány 4 frt 85 kr. összesen 453 frt 85 kr. Az állomás elfoglalásakor költözködési költség címen Jegenye községtől 15 frt segély. Ezekon kívül tisztességes lakás, istálló és szin, sertésöl, törökbuza kas és veteményes kert. Kötelessége a kántori és sekrestyési teendők végzése, a mindennapi és ismétlő iskolások tanítása. Pályázni kívánók, keresztlevéllel, kántortanítói oklevéllel, eddigi szolgálataikat igazoló bizonyítvánnyal felszerelt kérvényeiket az erdélyi nm. Püspök úrhoz címezve, legkésőbb 1897. július 25-ig a jegenyei rkat. lelkészi hivatalhoz nyújtsák be. Jegenye-Kolozsm. 1897. jun. 12-én. V e t e s i m r e, lelkész.